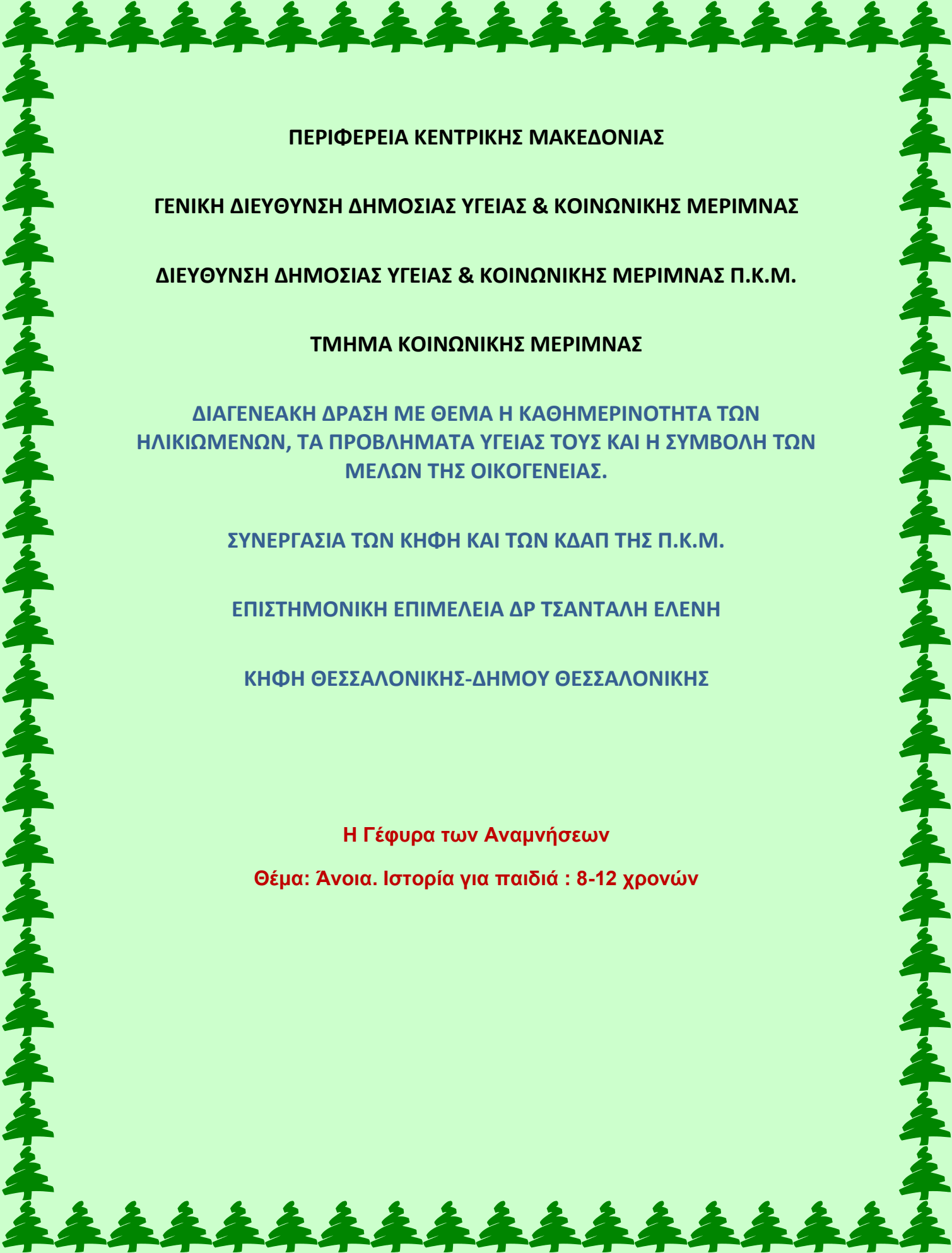

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ, ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ
ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΗΦΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΔΑΠ ΤΗΣ Π.Κ.Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΡ ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΚΗΦΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ-ΔΗΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Γέφυρα των Αναμνήσεων

Θέμα: Άνοια. Ιστορία για παιδιά : 8-12 χρονών

Η Γέφυρα των Αναμνήσεων

Στο μικρό χωριό της Γαλήνης, ζούσε ένας καλόκαρδος παππούς, ο κυρ Νικόλας. Ήταν ο πιο αγαπητός άνθρωπος του χωριού, γιατί πάντα είχε μια καλή λέξη για όλους και μια όμορφη ιστορία να πει, καθώς ήταν καπετάνιος και γύρισε σε όλα τα μέρη του κόσμου. Του άρεσε να κάθεται στη μεγάλη πλατεία, κάτω από τον πλάτανο, και να μιλάει με τα παιδιά.

Όμως, τελευταία, ο Παππούς Νικόλας είχε αρχίσει να αλλάζει. Δεν είχε πολλά ενδιαφέροντα πια, μας έλεγε πως δεν κοιμόταν καλά, και δεν είχε πολλή αντοχή να κάνει πράγματα. Ξεχνούσε εύκολα – ονόματα ανθρώπων ακόμη και των πιο κοντινών του προσώπων, τις ημέρες, τους μήνες, ακόμη και το τι έτος έχουμε, ή τα πράγματα που έκανε καθημερινά. Μπέρδευε τα σπίτια των γειτόνων, και τελευταία και το δρόμο για το δικό του σπίτι, όταν δεν ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο.

Μερικές φορές, όταν τον ρωτούσαν για παλιές ιστορίες, σώπαινε σκεπτικός. Τα λόγια ήταν εκεί, κάπου στο μυαλό του, αλλά δεν μπορούσε να τα βρει. Τότε, ο θυμός τον κυρίευε – ένιωθε αδικημένος που δεν μπορούσε να θυμηθεί και να διηγηθεί με λεπτομέρειες τις αγαπημένες του ιστορίες. Και αυτός ο θυμός τον έκανε να απομακρύνεται από τους γύρω του, γιατί ταυτόχρονα φοβόταν μήπως αρχίσουν να τον κοροϊδεύουν.

Ένα απόγευμα, ενώ περπατούσε δίπλα στο ποτάμι, σταμάτησε απότομα. Κοίταξε γύρω του και ένιωσε ένα κύμα φόβου να τον πλημμυρίζει.

— «Πού πηγαίνω; Πώς βρέθηκα εδώ;» ψιθύρισε, κι ο φόβος έγινε πιο δυνατός.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και ήταν αγχωμένος. Ένιωθε χαμένος, μόνος, παγιδευμένος σε μια νοητική ομίχλη που δεν μπορούσε να διαπεράσει. Όλα γύρω του του φαίνονταν ξένα.

Τότε άκουσε μια γλυκιά φωνή.

- Ποιος είναι;

— «Παππού! Μην φοβάσαι. Εγώ είμαι εδώ!»

Ήταν η μικρή του εγγονή, η Ελένη. Έτρεξε κοντά του και του έπιασε το χέρι.

— «Έλα, πάμε μαζί σπίτι!» του είπε με γλυκιά φωνή.

Ο Παππούς Νικόλας ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης. Το χέρι της ήταν ζεστό, γεμάτο αγάπη – σαν μια μικρή άγκυρα που τον κρατούσε στη γη.

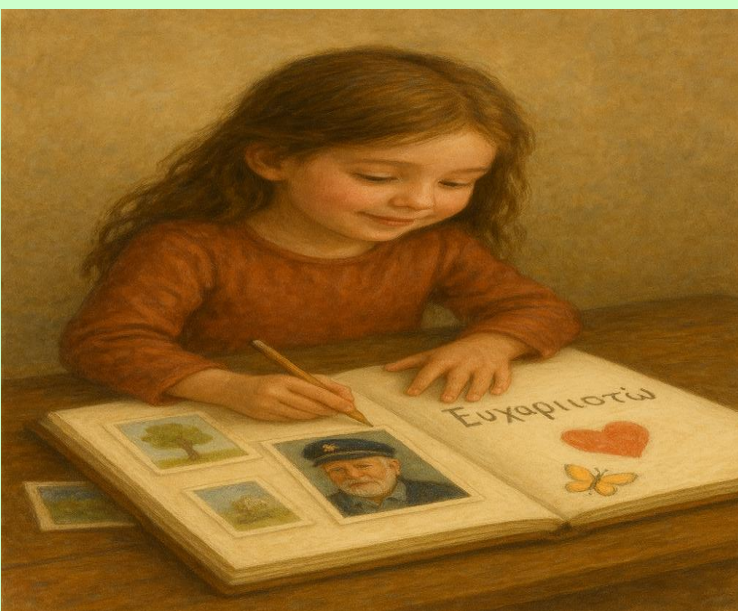
Εκείνο το βράδυ, η Ελένη κάθισε δίπλα του και τον ρώτησε:

— «Παππού, φοβάσαι;»

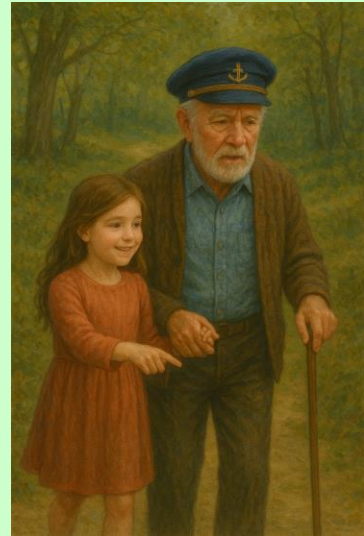
Ο Νικόλας την κοίταξε με μάτια γεμάτα δάκρυα.

— «Ναι, μικρή μου... Μερικές φορές είναι σαν να χάνεται το μονοπάτι, και δεν ξέρω πώς να γυρίσω πίσω... Σαν να ξεθωριάζουν τα πάντα γύρω μου... κι εγώ μένω μόνος μου σε ένα θολό τοπίο.»

Η Ελένη σκέφτηκε για λίγο και χαμογέλασε.— «Θα σου φτιάξω μια γέφυρα, παππού! Μια γέφυρα από αναμνήσεις!»

Και έτσι έκανε. Μαζί με τη μαμά της, έφτιαξαν ένα μεγάλο βιβλίο με φωτογραφίες, γράμματα και ζωγραφιές. Έγραψαν μικρές ιστορίες για τα καλοκαίρια στη θάλασσα, τις βόλτες στο δάσος, τις γιορτές που περνούσαν μαζί.

Όταν ο Παππούς Νικόλας ένιωθε χαμένος, η Ελένη άνοιγε το βιβλίο και του έδειχνε τις εικόνες.

— «Να, εδώ είμαστε μαζί στην παραλία! Θυμάσαι σε ποια παραλία ήμασταν και πόσο χρονών είμαι εδώ;»

Ο παππούς χαμογελούσε και, σιγά-σιγά, η ομίχλη μέσα του διαλυόταν. Δεν θυμόταν τα πάντα, αλλά θυμόταν πως ήταν αγαπημένος. Και αυτό ήταν αρκετό.

Γιατί, κάποιες φορές, η αγάπη μπορεί να γίνει πυξίδα. Και τότε, ακόμα και όταν η μνήμη χάνεται, η καρδιά θυμάται.

Συνεργάστηκαν οι:

- ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ ΝΟΣΗΛΕΥΤΡΙΑ
- ΓΙΟΥΒΑΝΟΥΔΗ ΙΩΑΝΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΣΤΡΙΑ
- ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ- ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΣΤΡΙΑ
- Δρ. ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ, ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΝΕΥΡΟΨΥΧΟΛΟΓΟΣ